

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207708928288/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Dog Bølgens Skin ved disse Ord forsvinder,
 Af dunkle Skyer Maanen dækkes til.
 Høit sukker hun, og Taarestømmen rinder
 I tunge Draaber over hendes Kinder,
 Og det forsvundne Lys hun gribe vil.
 Frem flyver hendes Slør for Vindens Spil,
 Frem strækker hun sin Haand — og styrter over
 Altanens Gitter ned i Soens Vover.

Der fandt hun Døden — dog fornemmes ei
 Der Kamp og Raab; et stille Suk kun høres,
 Som frem af Nattens milde Vinde føres
 I sagte Luftstrøm over Dybets Vel.
 Det er D i o n e s Aand, hvis Vinge røres,
 Mens, løst fra Formen, selv hun bader sig
 For sidste Gang i alle Livets Minder,
 Før Jorden og dens Nød for evig svinder.

Den næste Morgen Bølgestrømmen trænger
 Det fagre Liig ind mod den lave Kyst.
 En Krands af Vandets hvide Lilier hænger
 Omkring det løste Haar — det stille Bryst,
 Som hæves ei, som ikke martres længer,
 Af hendes Hænder dækket, hviler tyst.
 En yndig Drøm endnu omsvæver Munden,
 Men Øiets Glands for evig er forsvunden.

Det var D i o n e s Endeligt — ei faldt
 Som Træet hun i Stormen; ikke svækket
 Af Tidens Byrde; ei med Panden dækket
 Af Alderdømmens Slør. Til Hvile kaldt,
 Lig Vaarens Blomst, som Gartneren har knækket,
 Laa henstrakt her den slumrende Gestalt.
 I al sin Styrke, fyldt med Livets Smerte,
 Med al dets Trylleri, brast hendes Hjerte.

Ei Mindets Steen paa hendes Gravhøi tynger,
 En Sørgedil som Vagt ved Stedet staaer;
 En Rosenbusk med spredte Grene gynger
 Sig paa det sorte Muld og yndigt slynger
 Sin Krands om Graven i den unge Vaar.
 D e r tankefuld tidt Sorgens Engel gaaer,
 Og strøer med røde Blade Høien over,
 Hvorunder nu D i o n e stille sover.

6*